

врѣмѣ нѣкой Анастасій кой имаше за же-
нѣ Теогніѣ и съ коѣ той поживѣ 40 го-
дины въ дѣвство. Анастасій за свѣтѣ
животѣ свой бѣше награденъ съ прозорли-
востѣ. Въ това врѣмѣ, като прѣдвидѣ отъ
Д. Свѣтаго, че Василиѣ иска да го посѣти,
каза камъ Госпожѣ си Теогніѣ: азъ оти-
вамъ на поле-то да работѣ а ты, сестро
моѣ, украси домъ нашъ и въ девѣтый часъ
излезъ да посрѣщиешъ. С. Архидіакона Ва-
силіа, защо-то той иде да посѣти насъ грѣ-
шны. Та сѣ почуди за слова-та мѣжови си и,
безъ да каже нѣщо, испълни всичко. Василиѣ
като не бѣше на—далечъ отъ Анастасіева
домъ, пристигна въ то врѣмѣ и видѣ на
срѣща си Теогніѣ, на коѣ-то, като сѣ по-
клони, каза: здрава ли си Госпожо Теогеніе?
Та съ удивленіе чю, че Свѣтѣ иѣ вика по
само-то имѣ, удиви сѣ и отговори: здрава
сѣмъ Владыко Свѣтѣ. Дѣ е Господинъ.
Анастасъ братъ твой, попыта ѣ. Та отго-
вори: Не братъ, нѣ мой мѣжъ е; той о-
тиде на поле-то да работи. Той е тѣкъ,
не трѣди сѣ отговори ѣ той. Тѣхъ слова
като чухъ мнозина удивихъ сѣ какъ тѣхъ